

ДИРЕКТИВА 2009/13/ЕО НА СЪВЕТА**от 16 февруари 2009 година****за изпълнение на Споразумението, сключено между Асоциациите на корабособствениците от Европейската общност (ЕССА) и Европейската федерация на транспортните работници (ETF) относно Морската трудова конвенция от 2006 г. и за изменение на Директива 1999/63/ЕО**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 139, параграф 2 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като има предвид, че:

- (1) В съответствие с член 139, параграф 2 от Договора работодателите и работниците, наричани по-долу „социалните партньори“, могат съвместно да поискат споразуменията, сключени от тях на равнище Общност да се изпълняват с решение на Съвета по предложение на Комисията.
- (2) На 23 февруари 2006 г. Международната организация на труда при Морската трудова конвенция от 2006 г., водена от желанието да създаде единен съгласуван инструмент, в който са събрани доколкото е възможно всички актуални стандарти, съдържащи се в съществуващите международни конвенции и препоръки относно морския труд, както и основните принципи, които могат да бъдат намерени в други международни трудови конвенции.
- (3) В съответствие с член 138, параграф 2 от Договора Комисията се консултира с работодателите и работниците доколкото е уместно доразвиването на съществуващите постижения на правото на Общността чрез адаптиране, консолидиране или допълване предвид Морската трудова конвенция от 2006 г.
- (4) На 29 септември 2006 г. Асоциациите на корабособствениците от Европейската общност (ЕССА) и Европейската федерация на транспортните работници (ETF) уведомиха Комисията за своето желание да започнат преговори в съответствие с член 138, параграф 4 от Договора.
- (5) На 19 май 2008 г. посочените по-горе организации, водени от желанието да спомогнат за създаването на по-равностойни условия в морското корабоплаване, сключиха Споразумение относно Морската трудова конвенция от 2006 г., наричано по-долу „споразумението“. Това споразумение и приложението му съдържат съвместно искане към Комисията да ги изпълнява с решение на Съвета по предложение на Комисията в съответствие с член 139, параграф 2 от Договора.
- (6) Споразумението се прилага за морските лица на борда на кораби, регистрирани в държава-членка и/или плаващи под знамето на държава-членка.
- (7) Споразумението изменя Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица, сключено в Брюксел на 30 септември 1998 г. между Асоциациите на корабособствениците от Европейската общност (ЕССА) и Федерацията на синдикатите на транспортните работници в Европейския съюз (FST).
- (8) За целите на член 249 от Договора подходящият инструмент за изпълнение на споразумението е директива.
- (9) Споразумението ще влезе в сила едновременно с Морската трудова конвенция от 2006 г. и желанието на социалните партньори е националните мерки за изпълнение на настоящата директива да влязат в сила не по-рано от датата на влизане в сила на посочената конвенция.
- (10) Що се отнася до използваните в споразумението понятия, които не са изрично определени в него, настоящата директива предоставя на държавите-членки възможността да ги определят в съответствие с националното законодателство и практика, както е при други директиви за социална политика, използвайки подобни понятия, при условие че тези определения зачитат съдържанието на споразумението.
- (11) Комисията изготви своето предложение за директива в съответствие със съобщението си от 20 май 1998 г. относно адаптирането и насърчаването на социалния диалог на общностно равнище, като взе предвид представителния статут на подписалите страни и законността на всяка клауза от споразумението.
- (12) Държавите-членки могат да възложат на работодателите и работниците, по тяхно съвместно искане, изпълнението на настоящата директива, при условие че държавите-членки предприемат всички необходими мерки, за да гарантират по всяко време резултатите, наложени от настоящата директива.
- (13) Разпоредбите на настоящата директива следва да се прилагат, без да се засягат съществуващите общностни разпоредби, които са по-специфични и/или предоставят по-високо ниво на защита на морските лица, и по-специално разпоредбите, включени в законодателството на Общността.

- (14) Следва да бъде гарантирано съответствие с общия принцип за отговорност на работодателя, предвиден в Директива 89/391/ЕИО на Съвета от 12 юни 1989 г. за въвеждане на мерки за насърчване подобряването на безопасността и здравето на работниците на работното място ⁽¹⁾, и по-специално в член 5, параграфи 1 и 3 от нея.
- (15) Настоящата директива не следва да бъде използвана за обосноваване на намаление на общото ниво на защита на работници в областите, обхванати от приложеното към нея споразумение.
- (16) Настоящата директива и споразумението установяват минимални стандарти. Държавите-членки и/или социалните партньори следва да са в състояние да поддържат или да въведат по-благоприятни разпоредби.
- (17) В съответствие със съобщението си от 14 декември 1993 г. относно прилагането на Споразумението за социалната политика, Комисията уведоми Европейския парламент и Европейския икономически и социален комитет, като им изпрати текста на предложението си за директива, съдържащ споразумението.
- (18) Настоящият инструмент съответства на основните права и принципи, залегнали в Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално в член 31 от нея, който предвижда, че всички работници имат право на условия на труд, които опазват тяхното здраве и сигурност и зачитат достойнството им, на ограничаване на максималната продължителност на труда, на периоди на дневна и седмична почивка, както и на платен годишен отпуск.
- (19) Тъй като целите на настоящата директива не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите-членки и могат поради обхвата или последиците на предлаганото действие да бъдат по-добре постигнати на общностно равнище, Общността може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора. В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигането на тези цели.
- (20) В съответствие с параграф 34 от Междунституционалното споразумение за по-добро законотворчество ⁽²⁾

държавите-членки ще бъдат насърчавани да изготвят, за себе си и в интерес на Общността, свои собствени таблици, които, доколкото е възможно, илюстрират съответствието между настоящата директива и мерките за транспониране, и да ги направят обществено достояние.

- (21) Следователно Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. относно Споразумението за организацията на работното време на морските лица, сключено между Асоциацията на корабособствениците от Европейската общност (ЕССА) и Федерацията на синдикатите на транспортните работници в Европейския съюз (FST) ⁽³⁾, съдържаща Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица в приложението си, следва да бъде съответно изменена.
- (22) Изпълнението на споразумението допринася за постигането на целите по член 136 от Договора,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Настоящата директива изпълнява Споразумението относно Морската трудова конвенция от 2006 г., сключено на 19 май 2008 г. между организациите, представляващи работодателите и работниците в сектора на морския транспорт (Асоциациите на корабособствениците от Европейската общност, ЕССА, и Европейската федерация на транспортните работници, ETF), дадено в приложението.

Член 2

Приложението към Директива 1999/63/ЕО се изменя, както следва:

1. В клауза 1 се добавя следната точка 3:

„3. В случай на съмнение дали някои категории лица да бъдат считани за морски лица за целите на настоящото споразумение, въпросът се решава от компетентния орган във всяка държава-членка след консултация с организациите на корабособствениците и на морските лица, за които се отнася въпросът. Във връзка с това се взема предвид Резолюцията на 94-тата (морска) сесия на Общата конференция на Международната организация на труда относно информацията за професионалните групи.“;

2. В клауза 2 букви в) и г) се заменят със следното:

„в) понятието „морско лице“ означава всяко лице, което е наето на работа или е ангажирано или работи в каквото и да е качество на борда на кораб, за който се прилага настоящото споразумение.“

⁽¹⁾ ОВ L 183, 29.6.1989 г., стр. 1.

⁽²⁾ ОВ С 321, 31.12.2003 г., стр. 1.

⁽³⁾ ОВ L 167, 2.7.1999 г., стр. 33.

„г) понятието „корабособственик“ означава собственика на кораба или друга организация или лице, като например мениджър, агент или бърбоут чартър, което е поело отговорност за експлоатацията на кораба от собственика и което при поемането на такава отговорност се е съгласило да поеме задълженията и отговорностите, наложени на корабособствениците в съответствие с настоящото споразумение, независимо дали друга организация или лица изпълняват някои от задълженията или отговорностите от името на корабособственика.“;

3. Клауза 6 се заменя със следното:

„1. Ношният труд на морски лица под 18-годишна възраст е забранен. За целите на настоящата клауза понятието „нощ“ се определя в съответствие с националното законодателство и практика. Ношта обхваща период с продължителност най-малко девет часа, който започва не по-късно от полунощ и завършва не по-рано от 5,00 ч. сутринта.

2. Изключение от стриктното придържане към ограничението за ношен труд може да бъде направено от компетентния орган, когато:

а) това би попречило на ефективното обучение на съответните морски лица в съответствие с установените програми и графици; или

б) специфичното естество на задълженията или на призната програма за обучение изисква морските лица, обхванати от изключението, да изпълняват задължения през ношта и органът определя, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, че работата няма да навреди на тяхното здраве или добро състояние.

3. Наемането на работа, ангажирането или работата на морски лица под осемнайсетгодишна възраст е забранено, когато е вероятно работата да изложи на опасност тяхното здраве или безопасност. Работата от такова естество се определя от националните законови или подзаконовни актове или от компетентния орган след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица и в съответствие с приложимите международни стандарти.“;

4. Клауза 13 се заменя със следното:

„1. Морските лица не работят на кораби, освен ако не е медицински удостоверено, че са годни да изпълняват своите задължения.

2. Изключения може да се допускат само според установеното в настоящото споразумение.

3. Компетентният орган изисква от морските лица, преди да започнат работа на кораб, да притежават валидно меди-

цинско свидетелство, удостоверяващо, че са годни да изпълняват задълженията, които извършват на море.

4. За да се гарантира, че медицинските свидетелства отразяват действително здравословното състояние на морските лица с оглед на задълженията, които предстои да изпълняват, компетентният орган, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица и след отдаване на съответното внимание на приложимите международни насоки, определя естеството на медицинския преглед и свидетелството.

5. Настоящото споразумение не засяга изменената Международна конвенция за вахтената служба и нормите за подготовка и освидетелстване на моряците от 1978 г. („STCW“). Медицинските свидетелства, издадени в съответствие с изискванията на STCW, се приемат от компетентния орган за целите на точки 1 и 2 от настоящата клауза. Приемат се също така медицински свидетелства, отговарящи по същество на тези изисквания, в случай на морски лица, които не са обхванати от STCW.

6. Медицинското свидетелство се издава от практикуващ лекар със съответната квалификация или в случай на свидетелство, засягащо само зрението, от лице, което е признато от компетентния орган за квалифицирано да издаде такова свидетелство. Практикуващите лекари трябва да се ползват с пълна професионална независимост при упражняването на медицинската си преценка по време на процедурата за медицински преглед.

7. На морски лица, на които е отказано издаването на свидетелство или на които е наложено ограничение на способността за работа, особено по отношение на време, област на труд или търговска зона, се дава възможност да преминат допълнителен преглед при друг независим практикуващ лекар или при независим медицински архитектър.

8. Всяко медицинско свидетелство изрично удостоверява по-специално, че:

а) слухът и зрението на съответното морско лице, и цветоусещането, в случай че морското лице бъде наето за дейност, в която способността за работа може да бъде засегната от нарушено цветоусещане, са удовлетворителни; и

б) съответното морско лице не страда от никакви здравословни проблеми, които биха могли да се усложнят от служба в морето, да направят морското лице негодно за такава служба или да застрашат здравето на другите лица на борда.

9. Освен ако поради спецификата на задълженията, които ще изпълнява съответното морско лице, или поради изисквания на STCW не се изисква по-кратък срок, то:

- а) медицинското свидетелство важи за максимален срок от две години, освен ако морското лице е на възраст под осемнайсет години, в който случай максималният срок на валидност е една година;
- б) свидетелството за цветоусещане е валидно за максимален срок от шест години.

10. При спешни случаи компетентният орган може да разреши на морското лице да работи без валидно медицинско свидетелство до следващото междинно пристанище, в което на морското лице може да бъде издадено медицинско свидетелство от квалифициран практикуващ лекар, при условие че:

- а) срокът на това разрешение не надвишава три месеца; и
- б) съответното морско лице притежава медицинско свидетелство с изтекла валидност от скоростна дата.

11. Ако срокът на валидност на свидетелството изтече по време на плаване, свидетелството продължава да бъде в сила до следващото междинно пристанище, в което на морското лице може да бъде издадено медицинско свидетелство от квалифициран практикуващ лекар, при условие че срокът не надвишава три месеца.

12. Медицинските свидетелства за морски лица, работещи на кораби, които обичайно извършват международни плавания, трябва да бъдат представени най-малкото на английски език.

13. Характерът на медицинския преглед, който се извършва, и данните, които се включват в медицинското свидетелство, се определят след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица.

14. Всяко морско лице подлежи на редовни медицински прегледи. Морските лица на вахта, които имат здравословни проблеми, които се дължат на ношен труд, което е установено от лекар, се прехвърлят доколкото е възможно на подходяща дневна работа.

15. Медицинският преглед, посочен в точки 13 и 14, се извършва безплатно и при спазване на лекарската тайна. Тези медицински прегледи могат да се провеждат в рамките на националната здравна система.“

5. Клауза 16 се заменя със следното:

„Всяко морско лице има право на платен годишен отпуск. Годишният отпуск с право на заплащане се изчислява на базата на минимум от 2,5 календарни дни на месец труд и съответно пропорционално за непълните месеци. Минималният период на платен годишен отпуск не може да се заменя с парично обезщетение, освен при прекратяване на трудовото правоотношение.“

Член 3

1. Държавите-членки могат да запазят или да въведат по-благоприятни разпоредби от предвидените в настоящата директива.

2. Изпълнението на настоящата директива в никакъв случай не представлява достатъчно основание за обосноваване намаляването на общата степен на защита на работниците в областите, обхванати от настоящата директива. Това не засяга правата на държавите-членки и/или на работодателите и работниците да установяват предвид променящите се обстоятелства, законодателни, регулаторни или договорни условия, различни от тези, които преобладават към момента на приемане на настоящата директива, при положение че винаги има съответствие с минималните изисквания, предвидени в настоящата директива.

3. Прилагането и/или тълкуването на настоящата директива не засяга никаква общностна или национална разпоредба, обичай или практика, предвиждащи по-благоприятни условия за съответните морски лица.

4. Разпоредбите на стандарт А4.2, параграф 5, буква б) не засягат принципа за отговорност на работодателя, предвиден в член 5 от Директива 89/391/ЕИО.

Член 4

Държавите-членки определят какви санкции са приложими при нарушаване на националните разпоредби, постановени съгласно настоящата директива. Санкциите са ефективни, съразмерни и възпиращи.

Член 5

1. Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, или гарантират, че работодателите и работниците са въвели необходимите мерки посредством споразумение не по-късно от дванадесет месеца след датата на влизане в сила на настоящата директива.

2. Когато държавите-членки приемат разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите-членки. Те незабавно информират Комисията за текста на тези разпоредби.

3. Държавите-членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 6

Прилагането на принципа за равностойни по същество мерки, който е посочен в преамбюла на споразумението, не засяга задълженията на държавите-членки, произтичащи от настоящата директива.

Член 7

Настоящата директива влиза в сила на датата на влизане в сила на Морската трудова конвенция от 2006 г.

Член 8

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 16 февруари 2009 година.

За Съвета
Председател
О. ЦІЖКА

ПРИЛОЖЕНИЕ

СПОРАЗУМЕНИЕ

сключено между ЕССА и ETF относно Морската трудова конвенция от 2006 г.

ПРЕАМБЮЛ

ПОДПИСАЛИТЕ СТРАНИ

като имат предвид, че Морската трудова конвенция на МОТ от 2006 г. (наричана по-долу „конвенцията“) изисква от всеки член да установи, че разпоредбите на законите му и подзаконовите актове зачитат, в контекста на конвенцията, основните права на свобода на сдружаване и ефективно признаване на правото на колективно трудово договаряне, премахването на всички форми на принудителен или задължителен труд, ефективното премахване на детския труд и на дискриминацията в областта на заетостта и професиите;

като имат предвид, че конвенцията предвижда всяко морско лице да има право на безопасно и сигурно работно място, което да отговаря на стандартите за безопасност, на справедливи условия на заетост, на достойни условия на труд и живот и на защита на здравето, медицинско обслужване, мерки за неговото благо състояние и други форми на социална закрила;

като имат предвид, че конвенцията изисква от членовете да осигурят в рамките на своята компетентност пълното прилагане в съответствие с изискванията на конвенцията на трудовите и социалните права на морските лица, посочени в предходния параграф от настоящия преамбюл. Освен ако в конвенцията не е установено друго, това прилагане може да бъде осъществено чрез национални закони или подзаконовите актове, чрез приложими колективни трудови договори или чрез други мерки или практика;

като имат предвид, че подписаните страни желаят да привлекат вниманието върху „Обяснителната бележка към правилата и кодекса на Морската трудова конвенция“, която определя формата и структурата на конвенцията;

като вземат предвид Договора за създаване на Европейската общност (наричан по-долу „Договора“), и по-специално членове 137, 138 и 139 от него;

като имат предвид, че член 139, параграф 2 от Договора предвижда възможността сключените на европейско равнище споразумения да могат да се изпълняват по съвместно искане на подписаните страни с решение на Съвета по предложение на Комисията;

като имат предвид, че подписаните страни отправят такова искане;

като имат предвид, че по смисъла на член 249 от Договора правилният правен инструмент за изпълнение на споразумението е директива, която задължава държавите-членки по отношение на резултата, който да бъде постигнат, като същевременно оставя на националните органи да изберат формата и методите; член VI от конвенцията позволява на членовете на МОТ да прилагат мерки, които в удовлетворителна за тях степен са равностойни по същество на стандартите от конвенцията и са насочени както към пълно постигане на общата цел и особената цел на конвенцията, така и към пораждаване на действие на посочените разпоредби на конвенцията; поради това изпълнението на споразумението чрез директива и принципът за равностойни по същество мерки в конвенцията целят да предоставят на държавите-членки възможност да прилагат правата и принципите по начина, предвиден в член VI, параграфи 3 и 4 от конвенцията,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

ОПРЕДЕЛЕНИЯ И ОБХВАТ

1. За целите на настоящото споразумение и освен ако в конкретните разпоредби не е предвидено друго, понятието:
 - а) *компетентен орган* означава министърът, правителствена служба или други органи, определени от държава-членка, които имат правомощието да издават и осигуряват прилагането на правила, заповеди или други инструкции, имащи силата на закон по отношение на предмета на съответните разпоредби;

- б) *бруто тонаж* означава брутният тонаж, изчислен в съответствие с разпоредбите за измерване на тонажа, които се съдържат в приложение I към Международната конвенция за измерване на тонажа на корабите от 1969 г., или в последваща конвенция; брутният тонаж за кораби, обхванати от временната схема за измерване на тонажа, приета от Международната морска организация, представлява брутният тонаж в колоната REMARKS на международния сертификат за тонаж (1969 г.);
- в) *морско лице* означава всяко лице, което е наето на работа или е ангажирано или работи в каквото и да е качество на борда на кораб, за който се прилага настоящото споразумение;
- г) *споразумение за наемане на работа на морски лица* включва както самия трудов договор, така и членовете на споразумението;
- д) *кораб* означава всеки кораб, който не плава изключително във вътрешни води или във води в рамките на или прилежащи към защитени води или области, в които се прилагат пристанищни разпоредби;
- е) *корабособственик* означава собственик на кораб или друга организация или лице, като например мениджър, агент или безрбоут чартър, което е поело отговорност за експлоатацията на кораба от собственика и което при поемането на такава отговорност се е съгласило да поеме задълженията и отговорностите, наложени на корабособствениците в съответствие с настоящото споразумение, независимо дали друга организация или лица изпълняват някои от задълженията или отговорностите от името на корабособственика.
2. Освен ако изрично не е предвидено друго, настоящото споразумение се прилага за всички морски лица.
3. В случай на съмнение дали някои категории лица трябва да бъдат считани за морски лица за целите на настоящото споразумение, въпросът се решава от компетентния орган във всяка държава-членка след консултация с организациите на корабособствениците и на морските лица, за които се отнася въпросът. Във връзка с това се взема под внимание Резолюцията на 94-тата (морска) сесия на Общата конференция на Международната организация на труда относно информацията за професионалните групи.
4. Освен ако изрично не е предвидено друго, настоящото споразумение се прилага за всички кораби, независимо дали са публична или частна собственост, които обикновено извършват търговска дейност, с изключение на кораби, занимаващи се с риболовна или подобна дейност, и кораби с традиционна напрана, като например джонги и пироги. Настоящото споразумение не се прилага за военни кораби и спомагателни военни кораби.
5. В случай на съмнение дали настоящото споразумение се прилага към кораб или специална категория кораби, въпросът се решава от компетентния орган на всяка държава-членка след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица.

ПРАВИЛА И СТАНДАРТИ

ДЯЛ 1

МИНИМАЛНИ ИЗИСКВАНИЯ ЗА МОРСКИТЕ ЛИЦА С ОГЛЕД НА РАБОТАТА ИМ НА КОРАБИ

Правило 1.1 — Минимална възраст

1. Лица под минималната възраст не се наемат или ангажират, нито работят на кораб.
2. При обстоятелствата, изложени в настоящото споразумение, се изисква по-висока минимална възраст.

Стандарт A1.1 — Минимална възраст

Минималната възраст е регламентирана с Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. (предстои да бъде изменена) относно Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).

Правило 1.2 — Медицинско свидетелство

Медицинските свидетелства са регламентирани с Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. (предстои да бъде изменена) относно Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).

Правило 1.3 — Обучение и квалификации

1. Морските лица не работят на кораби, освен ако не са обучени или сертифицирани като компетентни или по друг начин квалифицирани да изпълняват своите задължения.
2. На морските лица не се разрешава да работят на кораби, освен ако не са преминали успешно обучение за лична безопасност на борда на кораб.
3. Обучението и сертифицирането в съответствие със задължителните инструменти, приети от Международната морска организация, се считат като отговарящи на изискванията на параграфи 1 и 2 от настоящото правило.

ДЯЛ 2

УСЛОВИЯ ЗА НАЕМАНЕ НА РАБОТА

Правило 2.1 — Споразумения за наемане на работа на морски лица

1. Редът и условията за наемане на работа на морски лица се излагат или посочват в ясно, писмено, законово изпълнимо споразумение и съответстват на стандартите, изложени в настоящото споразумение.
2. Споразуменията за наемане на работа на морски лица се договарят с морското лице при условия, които гарантират, че то има възможността да прегледа и да потърси съвет относно реда и условията на споразумението, както и да ги приеме свободно, преди да подпише.
3. До степен, съвместима с националното законодателство и практиката на държавите-членки, се приема, че споразумението за наемане на работа на морски лица включва всички приложими колективни трудови договори.

Стандарт А2.1 — Споразумения за наемане на работа на морски лица

1. Всяка държава-членка приема законови или подзаконови актове, изискващи от корабите, плаващи под нейно знаме, да отговарят на следните изисквания:
 - а) морските лица, работещи на кораби, които плават под нейно знаме, имат споразумение за наемане на работа на морски лица, подписано от морското лице и корабособственика или представител на корабособственика (или когато не са служители, доказателство за договорни или подобни отношения), с което му се предоставят достойни условия на труд и живот на борда на кораба съгласно изискванията на настоящото споразумение;
 - б) морските лица, подписващи споразумение за наемане на работа на морски лица, получават възможността да проучат и да потърсят съвет по споразумението, преди да го подпишат, както и всички други улеснения, необходими за гарантиране, че те пристъпват към споразумение свободно и с достатъчно разбиране на своите права и отговорности;
 - в) съответният корабособственик и морското лице получават по един подписан екземпляр от споразумението за наемане на работа на морски лица;
 - г) предприемат се мерки, които да гарантират, че морските лица могат да получат ясна информация на борда на кораба относно условията на наемането им на работа, включително за капитана на кораба, както и че тази информация, включително копие от споразумението за наемане на работа на морски лица, е достъпна за преглед от служителите на компетентния орган, включително и от тези в посещаваните пристанища; и
 - д) морските лица получават документ, съдържащ тяхното трудово досие на борда на кораба.
2. Когато колективен трудов договор представлява изцяло или отчасти споразумение за наемане на работа на морски лица, на борда на кораба има на разположение и екземпляр от него. Когато споразумението за наемане на работа на морски лица и всички приложими колективни трудови договори не са на английски език, то следните документи също са на разположение на английски език (освен за кораби, извършващи плавания само във вътрешни води):
 - а) копие от образца на споразумението; и
 - б) частите на колективния трудов договор, които подлежат на държавен пристанищен контрол.

3. Документът, посочен в параграф 1, буква д) от настоящия стандарт, не съдържа никакви изявления, отнасящи се до качеството на работата или заплащането на морските лица. Формулярът на документа, данните, които да се впишат в него, и начинът, по който тези данни да бъдат вписани, се определят от националното законодателство.

4. Всяка държава-членка приема законови или подзаконови актове, в които се уточняват въпросите, които следва да бъдат включени във всички споразумения за наемане на работа на морски лица, уредени от съответното национално законодателство. При всички случаи споразуменията за наемане на работа на морски лица съдържат следните данни:

- а) пълното име на морското лице, неговата дата на раждане или възраст, както и мястото на раждане;
- б) името и адреса на корабособственика;
- в) мястото и датата на сключване на споразумението за наемане на работа на морски лица;
- г) качеството, в което е наето на работа морското лице;
- д) размера на заплатата на морското лице или когато е приложимо, формулата, използвана за изчисляването ѝ;
- е) размера на платения годишен отпуск или когато е приложимо, формулата, използвана за изчисляването му;
- ж) прекратяване на споразумението и условията в него, включително:
 - i) ако споразумението е за неопределен период от време, условията, даващи право на всяка от страните да го прекрати, както и необходимия период на предизвестие, който не е по-кратък за корабособственика, отколкото за морското лице;
 - ii) ако споразумението е за определен период от време — датата, определена за изтичането му; и
 - iii) ако споразумението е сключено за определено плаване, крайното пристанище и времето, което трябва да изтече след пристигането, преди морското лице да бъде освободено;
- з) здравноосигурителните обезщетения и обезщетенията за социална сигурност, които корабособственикът трябва да предостави на морското лице;
- и) правото на репатриране на морското лице;
- й) позоваване на колективния трудов договор, ако е приложимо; и
- к) всички други данни, които може да се изискват от националното законодателство.

5. Всяка държава-членка приема законови или подзаконови актове, с които се установяват минималните срокове на предизвестие, давани от морските лица и корабособствениците при предсрочно прекратяване на споразумението за наемане на работа на морски лица. Продължителността на тези минимални срокове се определя след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, но не е по-кратка от седем дни.

6. Срок на предизвестие, който е по-кратък от минималния, може да бъде даван при обстоятелства, които са признати от националните законови или подзаконови актове или от приложимите колективни трудови договори за оправдаващи прекратяването на споразумението за наемане на работа с по-кратко предизвестие или без предизвестие. При определянето на тези обстоятелства всяка държава-членка гарантира, че е взета предвид нуждата морското лице да прекратява без санкции споразумението за наемане на работа с по-кратко предизвестие или без предизвестие по хуманни или други спешни съображения.

Правило 2.3 — Работно време и време за почивка

Работното време и времето за почивка на морските лица са регламентирани с Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. (предстои да бъде изменена) относно Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).

Правило 2.4 — Право на отпуск

1. Всяка държава-членка изисква морските лица, които работят на кораби, плаващи под нейно знаме, да получават платен годишен отпуск при подходящи условия в съответствие с настоящото споразумение и Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. (предстои да бъде изменена) относно Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).
2. На морските лица се предоставя отпуск на сушата от съображения за тяхното здраве и добро състояние и в съответствие с оперативните изисквания на тяхната позиция.

Правило 2.5 — Репатриране

1. Морските лица имат правото да бъдат репатрирани, без те самите да заплащат за това.
2. Всяка държава-членка изисква от корабите, които плават под нейно знаме, да предоставят финансово обезпечение, за да се осигури на морските лица съответното репатриране.

Стандарт А2.5 — Репатриране

1. Всяка държава-членка осигурява на морските лица на кораби, плаващи под нейно знаме, правото на репатриране при следните обстоятелства:
 - а) ако срокът на действие на споразумението за наемане на работа на морски лица изтече, докато морското лице е в чужбина;
 - б) когато споразумението за наемане на работа на морски лица бъде прекратено:
 - i) от корабособственика; или
 - ii) от морското лице поради обосновани съображения; и
 - в) когато морското лице вече не е способно да изпълнява своите задължения съгласно споразумението за наемане на работа или не може да се очаква да ги изпълнява при конкретни обстоятелства.
2. Всяка държава-членка осигурява наличието на подходящи разпоредби в своите законови и подзаконови актове или други мерки или в колективни трудови договори, които установяват:
 - а) обстоятелствата, при които морските лица имат право на репатриране в съответствие с параграф 1, букви б) и в) от настоящия стандарт;
 - б) максималната продължителност на периодите на служба на борда, след които морското лице има право на репатриране — тези периоди трябва да бъдат по-кратки от 12 месеца; и
 - в) точните права на репатриране, които трябва да бъдат предоставени от корабособствениците, включително тези, отнасящи се до крайната точка на репатриране, начина на транспортиране, съответните разходни елементи, които се поемат, и други мерки, които трябва да бъдат взети от корабособственика.
3. Всяка държава-членка забранява на корабособствениците да изискват от морските лица да извършват предварителни плащания по стойността на своето репатриране в началото на трудовите им правоотношения, както и да си възстановяват стойността на репатрирането от заплатите на морските лица или от други техни вземания, освен в случай че е установено в съответствие с националните законови или подзаконови актове или други мерки или приложими колективни трудови договори, че морското лице е в сериозно нарушение на своите трудови задължения.
4. Националните законови и подзаконови актове не засягат правото на корабособственика да си възстанови стойността на репатрирането по договорно споразумение с трета страна.
5. Ако корабособственикът не вземе мерки или не поеме разходите за репатрирането на морските лица, които имат право на репатриране:

- а) компетентният орган на държавата-членка, под чието знаме плава корабът, организира репатрирането на съответните морски лица; в противен случай държавата, от която трябва да бъдат репатрирани морските лица, или държавата, чиито граждани са, може да организира репатрирането им и да възстанови разходите в тази връзка от държавата, под чието знаме плава корабът;
- б) разходите, направени по репатрирането на морските лица, се възстановяват от корабособственика на държавата-членка, под чието знаме плава корабът;
- в) разходите за репатрирането в никакъв случай не са за сметка на морското лице, освен съгласно предвиденото в параграф 3 от настоящия стандарт.

6. Вземайки предвид приложимите международни инструменти, включително Международната конвенция за задържането на кораби от 1999 г., държавата-членка, която е заплатила разходите за репатриране, може да задържи или да изиска задържането на корабите на съответния корабособственик, докато не бъде извършено възстановяване на разходите в съответствие с параграф 5 от настоящия стандарт.

7. Всяка държава-членка подпомага репатрирането на морските лица, служещи на кораби, които минават транзитно през нейните пристанища или преминават през нейните териториални или вътрешни води, както и тяхното заместване на борда.

8. По-конкретно държавите-членки не отказват правото на репатриране на никое морско лице поради финансовото състояние на корабособственика или поради неспособността или нежеланието на корабособственика да замени някое морско лице.

9. Всяка държава-членка изисква от корабите, които плават под нейно знаме, да имат в наличност и да предоставят на морските лица копие от приложимите национални разпоредби относно репатрирането, написани на подходящ език.

Правило 2.6 — Компенсация на морските лица при загуба или потъване на кораб

Морските лица имат право на подходяща компенсация в случай на увреждане, загуба или безработица, породена от загубата или потъването на кораб.

Стандарт А2.6 — Компенсация на морските лица при загуба или потъване на кораб

1. Всяка държава-членка изготвя правила, които да гарантират, че при всеки случай на загуба или потъване на кораб корабособственикът изплаща на всяко морско лице на борда обезщетение за безработица, породена от тази загуба или потъване.

2. Правилата, посочени в параграф 1 от настоящия стандарт, не засягат други права, които морските лица може да имат според националното законодателство на съответната държава-членка относно загуби или увреждания, причинени от загубата или потъването на кораб.

Правило 2.7 — Комплектоване на корабите с екипажи

Разпоредбите относно достатъчното, сигурно и ефикасно комплектоване на корабите с екипажи се съдържат в Директива 1999/63/ЕО на Съвета от 21 юни 1999 г. (предстои да бъде изменена) относно Европейското споразумение за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).

Правило 2.8 — Развитие на кариерата и уменията и възможности за работа на морските лица

Всяка държава-членка разполага с национални политики за подпомагане на заетостта в морския сектор и за насърчаване на развитието на кариерата и уменията и по-добрите възможности за работа на морските лица, установени на нейна територия.

Стандарт А2.8 — Развитие на кариерата и уменията и възможности за работа на морските лица

1. Всяка държава-членка разполага с национални политики за насърчаване на развитието на кариерата и уменията и възможностите за работа на морските лица, с цел да се осигури стабилна и подготвена работна сила за морския сектор.

2. Целта на политиките, посочени в параграф 1 от настоящия стандарт, е да се подпомагат морските лица да подобряват своята компетентност, квалификация и възможности за работа.

3. Всяка държава-членка, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, установява ясни цели за професионално ориентиране, образование и обучение на морските лица, чиито задължения на борда на кораб са свързани предимно с безопасното управление и навигация на кораба, включително текущо обучение.

ДЯЛ 3

ЖИЛИЩНИ ПОМЕЩЕНИЯ, СЪОРЪЖЕНИЯ ЗА ОТДИХ, ХРАНА И СЕРВИРАНЕ

Стандарт А3.1 — Жилищни помещения и съоръжения за отдих

1. Корабите, които редовно посещават пристанища с голяма популация на комари, са снабдени със съответните устройства според изискванията на компетентния орган.
2. На разположение на всички морски лица на борда се предоставят подходящи съоръжения, удобства и услуги за отдих, приспособени към специалните нужди на морските лица, които трябва да живеят и работят на кораби, като се вземат предвид разпоредбите относно защитата на здравето и безопасността и предотвратяването на злоупотреби.
3. Компетентният орган изисква провеждането на чести проверки на борда на корабите от или под контрола на капитана, за да се осигури, че помещенията на морските лица са чисти, годни за живеене и в добро състояние. Резултатите от всяка такава проверка се записват и се предоставят на разположение за преглед.
4. В случаите на кораби, на които е нужно да се вземат предвид без дискриминация интересите на морските лица с различаващи се и характерни религиозни и социални практики, компетентният орган, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, може да разреши справедливи изменения по отношение на настоящия стандарт, при условие че тези изменения не водят до по-неблагоприятни условия, отколкото при спазването на настоящия стандарт.

Правило 3.2 — Храна и сервиране

1. Всяка държава-членка гарантира, че корабите, които плават под нейно знаме, имат на борда и сервират храна и питейна вода с подходящо качество, хранителна стойност и количество, които изпълняват по подходящ начин изискванията на кораба и взимат предвид различията от културен и религиозен характер.
2. На морските лица на борда на кораб се предоставя безплатна храна за периода на заетост.
3. Морските лица, наети като корабни готвачи, отговарящи за приготвянето на храната, трябва да бъдат обучени и да имат съответната квалификация за тази позиция на борда на кораба.

Стандарт А3.2 — Храна и сервиране

1. Всяка държава-членка приема законови и подзаконови актове или други мерки за установяване на минимални стандарти за количеството и качеството на храната и питейната вода и за стандартите за сервиране, които се прилагат за храната, предоставяна на морските лица на корабите, които плават под нейно знаме, и предприема образователни дейности за повишаване на осведомеността и прилагането на стандартите, посочени в настоящия параграф.
2. Всяка държава-членка гарантира, че корабите, които плават под нейно знаме, отговарят на следните минимални стандарти:
 - а) запасите от храна и питейна вода предвид броя на морските лица на борда, техните религиозни изисквания и културни практики по отношение на храната, продължителността и естеството на плаването, са подходящи по отношение на количество, хранителна стойност, качество и разнообразие;
 - б) организацията и оборудването на звеното, което отговаря за сервирането, са такива, че да позволяват осигуряването за морските лица на подходящи, разнообразни и хранителни ястия, приготвени и сервирани в хигиенни условия; и
 - в) персоналът, който отговаря за сервирането, е подходящо обучен или инструктиран за съответните позиции.
3. Корабособствениците гарантират, че морските лица, които работят като корабни готвачи, са обучени, квалифицирани и оценени като компетентни да заемат позицията в съответствие с изискванията, изложени в законовите и подзаконовите разпоредби на съответната държава-членка.

4. Изискванията съгласно параграф 3 от настоящия стандарт включват преминаване на одобрен или признат от компетентния орган курс на обучение, който обхваща практическо готварство, лична хигиена и хигиена на храната, съхранение на храни, контрол на запасите, опазване на околната среда и безопасност и здраве при сервиране.

5. На кораби с определена численост на екипажа под десет души поради размера на екипажа или вида търговия компетентният орган може да не изисква да има напълно квалифициран готвач. Всеки, който обработва храна в корабната кухня, трябва да е обучен или инструктиран в области, включващи лична хигиена и хигиена на храната, както и обработка и съхранение на храни на борда на кораб.

6. При крайна необходимост компетентният орган може да разреши по изключение на непълно квалифициран готвач да служи на определен кораб за ограничено време до следващото подходящо междинно пристанище или за срок не по-дълъг от един месец, при условие че лицето, за което се издава това разрешение, е обучено или инструктирано в области, включващи лична хигиена и хигиена на храната, както и обработка и съхранение на храни на борда на кораб.

7. Компетентният орган изисква редовното извършване на документирани проверки на борда на корабите или под контрола на капитана по отношение на:

- а) запасите от храна и питейна вода;
- б) всички помещения и цялото оборудване, които се използват за съхранение и обработка на храна и питейна вода; и
- в) корабната кухня и останалото оборудване за приготвяне и сервиране на храна.

8. Морски лица на възраст под 18 години не се наемат или ангажират като корабни готвачи.

ДЯЛ 4

ЗАЩИТА НА ЗДРАВЕТО, МЕДИЦИНСКО ОБСЛУЖВАНЕ И БЛАГОСЪСТОЯНИЕ

Правило 4.1 — Медицинско обслужване на борда на кораб и на сушата

1. Всяка държава-членка гарантира, че всички морски лица на корабите, плаващи под нейно знаме, са обхванати от подходящи мерки за защита на тяхното здраве и имат достъп до бързо и подходящо медицинско обслужване, докато работят на борда.

2. Всяка държава-членка осигурява на морските лица на борда на корабите на нейна територия, които се нуждаят от спешно медицинско обслужване, достъп до медицинските услуги на сушата на държавата-членка.

3. Изискванията за защита на здравето и медицинско обслужване на борда включват стандарти за мерки, насочени към осигуряване на морските лица на защита и медицинско обслужване възможно най-близки до това, което обикновено е на разположение на работниците на сушата.

Стандарт А4.1 — Медицинско обслужване на борда на кораб и на сушата

1. Всяка държава-членка осигурява приемането на мерки за защита на здравето и медицинско обслужване, включително основно стоматологично обслужване, за морските лица, работещи на борда на корабите, плаващи под нейно знаме, които:

- а) да гарантират на морските лица прилагането на всички общи разпоредби за защита на здравето на работното място и медицинско обслужване, съответстващи на техните задължения, както и на специални разпоредби, характерни за работата на борда на кораб;
- б) да гарантират, че морските лица получават защита и медицинско обслужване възможно най-близки до това, което обикновено е на разположение на работниците на сушата, включително бърз достъп до нужните лекарства, медицинско оборудване и съоръжения за диагностика и лечение, както и до медицинска информация и експертиза;
- в) да предоставят на всички морски лица правото на посещение в междинните пристанища на квалифициран лекар или стоматолог без забавяне, когато това е осъществимо;

- г) да не се ограничават само до лечение на болни или пострадали морски лица, а да включват също така и мерки с превантивен характер, като например промоция на здравето и програми за здравно образование.
2. Компетентният орган приема стандартен формуляр за медицински преглед, който да се използва от капитаните на кораби и съответния медицински персонал на борда на кораба и на сушата. След като бъде попълнен, формулярът и неговото съдържание са с поверителен характер и се използват само за улесняване на лечението на морските лица.
3. Всяка държава-членка приема закони и подзаконови актове, с които установява изисквания за бордова болница и за съоръжения, оборудване и обучение за медицинско обслужване на корабите, които плават под нейно знаме.
4. Националните закони и подзаконови актове предвиждат най-малко следните изисквания:
- а) всички кораби са снабдени с медицинска аптечка, медицинско оборудване и медицинско ръководство по спецификация, която се установява и подлежи на редовна проверка от компетентния орган; националните изисквания отчитат вида на кораба, броя на лицата на борда и естеството, крайната точка и продължителността на плаванията, както и съответните национални и международни препоръчителни медицински стандарти;
- б) кораби със 100 или повече души, които обикновено извършват международни плавания с продължителност повече от 72 часа, имат на борда си квалифициран лекар, който отговаря за предоставянето на медицинско обслужване; националните закони и подзаконови актове също така уточняват от кои други кораби се изисква да имат на борда си лекар, като се вземат предвид, *inter alia*, фактори като продължителност, естество и условия на плаването, както и брой морски лица на борда;
- в) от корабите, които нямат на борда си лекар, се изисква да разполагат поне с едно морско лице, което да отговаря за медицинското обслужване и предписването на лекарства като част от редовните си задължения, или поне с едно морско лице, компетентно да предоставя първа медицинска помощ; лицата, които отговарят за медицинското обслужване на борда и които не са лекари, трябва да са преминали на задоволително ниво курс на обучение по медицинско обслужване, отговарящ на изискванията на изменената Международна конвенция за вахтената служба и нормите за подготовка и освидетелстване на моряците от 1978 г. („STCW“); морските лица, които са определени да предоставят първа медицинска помощ, трябва да са преминали задоволително курс на обучение по първа медицинска помощ, отговарящ на изискванията на STCW; националните закони и подзаконови актове уточняват одобреното равнище на обучение, което се изисква, като вземат предвид, *inter alia*, фактори като продължителност, естество и условия на плаването, както и брой морски лица на борда; и
- г) компетентният орган гарантира чрез предварително създадена система, че корабите в морето имат достъп до медицински консултации чрез радио или сателит, включително специализирани консултации, налични 24 часа в денонощието; медицинските консултации, включително последващото предаване на медицински съобщения чрез радио или сателит между кораба и тези, които дават консултацията от сушата, са на разположение безплатно за всички кораби, независимо под чие знаме плават.

Правило 4.2 — Отговорност на корабособствениците

1. Всяка държава-членка гарантира, че са налице мерки на корабите, които плават под нейно знаме, за предоставяне на морските лица, работещи на тези кораби, на правото на материална подкрепа и подпомагане от страна на корабособственика по отношение на финансовите последици от заболяване, увреждане или смърт, настъпили по време на служба съгласно споразумение за наемане на работа на морски лица или произтичащи от работата им по такова споразумение.
2. Настоящото правило не засяга другите средства за правна защита, до които може да прибегне морското лице.

Стандарт А4.2 — Отговорност на корабособствениците

1. Всяка държава-членка приема закони и подзаконови актове, които изискват от корабособствениците на кораби, плаващи под нейно знаме, да отговарят за защитата на здравето и медицинското обслужване на всички морски лица, които работят на борда на корабите, в съответствие със следните минимални стандарти:
- а) корабособствениците отговарят за покриване на разходите за морски лица, работещи на техните кораби, свързани със заболяване и увреждане на морско лице, настъпили между дата на започване на работа и датата, на която се счита, че лицата са били надлежно репатрирани, или произтичащи от работата им между тези дати;
- б) корабособствениците предоставят финансово обезпечение за осигуряване на обезщетение в случай на смърт или трайно намалена работоспособност на морски лица поради професионално увреждане, заболяване или риск, установени в националното законодателство, споразумението за наемане на работа на морски лица или колективния трудов договор;

в) корабособствениците поемат разходите за медицинско обслужване, включително за медицинско лечение и доставка на необходимите лекарства и терапевтично оборудване, както и за пътуване и настаняване извън дома до възстановяването на болното или пострадалото морско лице или до обявяването на постоянния характер на заболяването или неработоспособността; и

г) корабособствениците поемат разходите за погребението в случай на смърт, настъпила на борда на кораб или на сушата по време на трудовото правоотношение.

2. Националните закони и подзаконовите актове могат да ограничат отговорността на корабособственика за покриване на разходите за медицинско обслужване и за пътуване и настаняване до срок, който е не по-кратък от 16 седмици от деня на увреждането или началото на заболяването.

3. Когато заболяването или увреждането водят до неработоспособност, корабособственикът отговаря:

а) за изплащането на пълния размер на заплатата за времето, през което болните или пострадалите морски лица са на борда или докато бъдат репатрирани в съответствие с настоящото споразумение; и

б) да изплати в пълен или частичен размер заплатите на морските лица, както е установено в националните закони или подзаконовите актове или е предвидено в колективните трудови договори, от момента, в който морските лица бъдат репатрирани или оставени на суша, до възстановяването им или, ако този момент настъпи по-рано — до момента, в който морските лица имат право на парични обезщетения съгласно законодателството на съответната държава-членка.

4. Националните закони и подзаконовите актове могат да ограничат отговорността на корабособственика за изплащане в пълен или частичен размер на заплатите по отношение на морски лица, които вече не са на борда, до срок, който е не по-кратък от 16 седмици от деня на увреждането или началото на заболяването.

5. Националните закони и подзаконовите актове могат да освободят корабособственика от отговорност по отношение на:

а) увреждане, което не е настъпило при служба на кораба;

б) увреждане или заболяване, дължащо се на умишлено неправомерно поведение на болното, увреденото или починалото морско лице; и

в) заболяване или недъг, укрит умишлено при встъпване в трудово правоотношение.

6. Националните закони или подзаконовите актове могат да освободят корабособственика от отговорност за покриване на разходите за медицинско обслужване и за пътуване и настаняване, както и разходите за погребение, когато тази отговорност е поета от публичните органи.

7. Корабособствениците или техните представители предприемат мерки за съхранение на собствеността, оставена на борда от болно, пострадало или починало морско лице, и за връщането ѝ на самото лице или на близките му.

Правило 4.3 — Защита на здравето и безопасността и предотвратяване на злополуки

1. Всяка държава-членка гарантира, че морските лица, които работят на кораби, плаващи под нейно знаме, имат осигурена защита на здравето при работа и живеят, работят и се обучават на борда на кораб в безопасна и хигиенна среда.

2. Всяка държава-членка разработва и публикува национални насоки за управление на професионалната безопасност и здраве на борда на корабите, плаващи под нейно знаме, след консултация с представителните организации на корабособствениците и на морските лица и като взема предвид приложимите кодекси, насоки и стандарти, препоръчани от международните организации, националните администрации и организациите на морското корабоплаване.

3. Всяка държава-членка приема закони и подзаконовите актове и други мерки за регулиране на въпросите, посочени в настоящото споразумение, като взема предвид съответните международни инструменти, и установява стандарти за професионална безопасност и защита на здравето и предотвратяване на злополуки на корабите, които плават под нейно знаме.

Стандарт А4.3 — Защита на здравето и безопасността и предотвратяване на злополуки

1. Законовите и подзаконовите актове и другите мерки, които трябва да бъдат приети в съответствие с правило 4.3, параграф 3, включват следните въпроси:
 - а) приемането и ефективното изпълнение и насърчаване на политики и програми за професионална безопасност и здраве на корабите, които плават под знамето на държавата-членка, включително оценка на риска, както и обучение и инструктаж на морските лица;
 - б) програми на борда на кораба за предотвратяване на трудови злополуки, професионални увреждания и заболявания и за непрекъснато повишаване на професионалната безопасност и защита на здравето с участието на представители на морските лица и на всички други лица, отговорни за тяхното изпълнение, като се вземат предвид превантивни мерки, включително инженерен и проектантски контрол, замаяна на процеси и процедури за колективни и индивидуални задачи и използването на лична защитна екипировка; и
 - в) изисквания за проверки, докладване и поправяне на опасни условия и за разследване и докладване на трудови злополуки на борда.
2. Разпоредбите, посочени в параграф 1 от настоящия стандарт:
 - а) отчитат съответните международни инструменти в областта на професионалната безопасност и защитата на здравето като цяло и конкретните рискове и разглеждат всички проблеми от областта на предотвратяването на трудови злополуки, професионални увреждания и заболявания, които могат да бъдат приложими за работата на морските лица, и особено тези, които са специфични за морската работа;
 - б) уточняват задълженията на капитана или на лицето, посочено от капитана, или и на двамата, за поемане на конкретна отговорност за изпълнението и спазването на политиките и програмите за безопасност и здраве при работа на кораба; и
 - в) уточняват пълномощията на морските лица на кораба, определени или избрани за представители по безопасността при участие в срещите на корабната комисия по безопасност; такава комисия се създава на борда на кораб с пет или повече морски лица.
3. Законовите и подзаконовите актове и другите мерки, посочени в правило 4.3, параграф 3, редовно се преразглеждат при консултация с представителите на организациите на корабособствениците и на морските лица и ако е необходимо, се преработват, за да вземат предвид промените в технологиите и проучванията, за да се осигури непрекъснатото подобряване на политиките и програмите за професионална безопасност и здраве и за да се предоставят безопасни условия на труд на морските лица на корабите, плаващи под знамето на държавата-членка.
4. Спазването на изискванията на приложимите международни инструменти относно приемливите нива на излагане на рискове на работното място на борда на кораби и относно разработването и изпълнението на политики и програми за професионална безопасност и здраве на корабите, се счита за изпълняване на изискванията на настоящото споразумение.
5. Компетентният орган гарантира, че:
 - а) се докладва своевременно за трудови злополуки, професионални увреждания и заболявания;
 - б) се съхраняват, анализират и публикуват изчерпателни статистики за такъв вид злополуки и заболявания и когато е подходящо, се извършва последващо проучване за общи тенденции и идентифицирани рискове; и
 - в) трудовите злополуки се разследват.
6. Докладването и разследването на въпросите на професионалната безопасност и здравето се организират така, че да защитават личните данни на морските лица.
7. Компетентният орган си сътрудничи с организациите на корабособствениците и на морските лица при вземането на мерки за осведомяване на всички морски лица относно конкретните рискове при работа на борда на кораби, например чрез поставяне на официални известия, съдържащи съответните инструкции.

8. Компетентният орган изисква от корабособствениците при извършване на оценки на риска във връзка с управлението на професионалната безопасност и здраве да се позовават на съответната статистическа информация от техните кораби и от общите статистики, предоставени от компетентния орган.

Правило 4.4 — Достъп до социално-битови услуги на сушата

Всяка държава-членка осигурява лесен достъп до социално-битови услуги на сушата, ако има такива. Държавите-членки насърчават също развитието на социално-битови услуги в определени пристанища за предоставяне на достъп до подходящи социално-битови услуги и съоръжения на морските лица на корабите, които са в пристанищата им.

Стандарт А4.4 — Достъп до социално-битови услуги на сушата

1. Когато на територията на държава-членка съществуват социално-битови услуги, тя изисква те да бъдат на разположение за ползване от всички морски лица, независимо от тяхната националност, раса, цвят на кожата, пол, религия, политически убеждения или социален произход и независимо от това под чие знаме плава корабът, на който са наети, ангажирани или работят.

2. Всяка държава-членка подпомага развитието на социално-битови услуги в подходящи пристанища на територията си и определя, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, кои пристанища следва да се считат за подходящи.

3. Всяка държава-членка насърчава създаването на социално-битови комисии, които редовно да проверяват социално-битовите услуги и съоръжения, за да се гарантира, че те са подходящи предвид промените в нуждите на морските лица в резултат на техническото, работното и друго развитие в сектора на корабоплаването.

ДЯЛ 5

СПАЗВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Правило 5.1.5 — Бордови процедури за подаване на жалби

1. Всяка държава-членка изисква от корабите, които плават под нейно знаме, да имат бордови процедури за справедливо, ефективно и своевременно обработване на жалби от морски лица срещу евентуални нарушения на изискванията на конвенцията (включително относно правата на морските лица).

2. Всяка държава-членка забранява и наказва всяка форма на преследване на морски лица заради подаване на жалби.

3. Разпоредбите на настоящото правило не засягат правото на морското лице да търси удовлетворение с други правни средства, които то счита за подходящи.

Стандарт А5.1.5 — Бордови процедури за подаване на жалби

1. Без да се засяга евентуален по-широк обхват, който може да бъде даден в националните законови и подзаконови актове или в колективните трудови договори, бордовите процедури може да бъдат използвани от морските лица за подаване на жалби по всички въпроси, които биха могли да представляват нарушение на изискванията на конвенцията (включително относно правата на морските лица).

2. Всяка държава-членка осигурява наличие в своите законови и подзаконови актове на бордови процедури за подаване на жалби, за да отговори на изискванията на правило 5.1.5. Целта на такива процедури е жалбите да бъдат разглеждани на най-ниското възможно ниво. При всички случаи обаче морските лица имат право да подават жалби директно до капитана и ако считат това за необходимо, до съответните външни органи.

3. Бордовите процедури за подаване на жалби дават на морските лица право да бъдат придружавани или представлявани по време на процедурата, както и да се предоставят защитни мерки срещу евентуално преследване на морски лица заради подаването на жалби. Понятието „преследване“ обхваща всички недобронамерени действия, предприети от лице по отношение на морско лице заради подаването на жалба, която не е очевидно дребнава или злонамерена.

4. В допълнение към копието от споразумението за наемане на работа на морски лица всички морски лица разполагат с копие на бордовите процедури за подаване на жалби, приложими на кораба. То съдържа информация за контакт с компетентния орган в държавата, под чието знаме плава корабът, и в държавата, в която пребивава морското лице, ако те са различни, както и името на лицето(ата) на борда на кораба, което(ито) може(гат) поверително да предоставят на морските лица безпристрастни съвети относно техните жалби и да ги подпомогне(ат) по друг начин при следването на процедурите за подаване на жалби, до които имат достъп на борда на кораба.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

След изменение на някоя от разпоредбите на Морската трудова конвенцията от 2006 г. и ако бъде поискано от една от страните по настоящото споразумение, се извършва преглед на прилагането на настоящото споразумение.

Социалните партньори сключват настоящото споразумение, при условие че то няма да влезе в сила преди датата на влизане в сила на Морската трудова конвенция на МОТ от 2006 г., а именно 12 месеца след датата, на която в Международното бюро на труда са били регистрирани ратификациите на най-малко 30 членове с общ дял от 33 % в световния бруто тонаж на кораби.

Държавите-членки и/или социалните партньори могат да запазят или въведат по-благоприятни разпоредби за морските лица от тези, които са предвидени в настоящото споразумение.

Настоящото споразумение не засяга по-строго и/или по-специфичното действащо общностно законодателство.

Настоящото споразумение не засяга който и да е закон, обичай или споразумение, предоставящи по-благоприятни условия за съответните морски лица. Например условията по настоящото споразумение не засягат разпоредбите на Директива 89/391/ЕИО на Съвета за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето на работниците на работното място, на Директива 92/29/ЕИО на Съвета относно минималните изисквания за безопасност и здраве за подобряване на медицинското обслужване на борда на плавателните съдове и на Директива 1999/63/ЕО на Съвета относно Споразумението за организацията на работното време на морските лица (предстои да бъде изменено в съответствие с приложение А към настоящото споразумение).

Изпълнението на настоящото споразумение не представлява основателна причина за намаляване на общото ниво на защита на морските лица в областта, обхваната от настоящото споразумение.

ЕВРОПЕЙСКА ФЕДЕРАЦИЯ НА ТРАНСПОРТНИТЕ РАБОТНИЦИ (ETF)

АСОЦИАЦИИ НА КОРАБОСОБСТВЕНИЦИТЕ ОТ ЕВРОПЕЙСКАТА ОБЩНОСТ (ECSA)

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИТЕТА ЗА ДИАЛОГ ПО ВЪПРОСИТЕ НА МОРСКИЯ ТРАНСПОРТ

БРЮКСЕЛ, 19 МАЙ 2008 Г.

ПРИЛОЖЕНИЕ А

**ИЗМЕНЕНИЯ НА СПОРАЗУМЕНИЕТО ЗА ОРГАНИЗАЦИЯТА НА РАБОТНОТО ВРЕМЕ НА МОРСКИТЕ ЛИЦА,
СКЛЮЧЕНО НА 30 СЕПТЕМВРИ 1998 г.**

При обсъжданията, довели до сключването на споразумението относно Морската трудова конвенция от 2006 г., социалните партньори осъществиха също така преглед на Споразумението за организацията на работното време на морските лица, сключено на 30 септември 1998 г., с оглед да се провери дали то е съвместимо със съответните разпоредби на конвенцията и да се договорят евентуални изменения, които са необходими.

В резултат на това социалните партньори постигнаха съгласие по следните изменения на Споразумението за организацията на работното време на морските лица:

1. Клауза 1

Вмъква се нов параграф 3:

„3. В случай на съмнение дали някои категории лица да бъдат считани за морски лица за целите на настоящото споразумение, въпросът се решава от компетентния орган във всяка държава-членка след консултация с организациите на корабособствениците и на морските лица, за които се отнася въпросът. Във връзка с това се взема предвид Резолюцията на 94-тата (морска) сесия на Общата конференция на Международната организация на труда относно информацията за професионалните групи.“

2. Клауза 2, буква в)

Клауза 2, буква в) се заменя със:

„в) понятието *морско лице* означава всяко лице, което е наето на работа или е ангажирано или работи в каквото и да е качество на борда на кораб, за който се прилага настоящото споразумение;“

3. Клауза 2, буква г)

Клауза 2, буква г) се заменя със:

„г) понятието *корабособственик* означава собственика на кораб или друга организация или лице, като например мениджър, агент или безрбоут чартър, което е поело отговорност за експлоатацията на кораба от собственика и което при поемането на такава отговорност се е съгласило да поеме задълженията и отговорностите, наложени на корабособствениците в съответствие с настоящото споразумение, независимо дали друга организация или лица изпълняват някои от задълженията или отговорностите от името на корабособственика.“

4. Клауза 6

Клауза 6 се заменя със:

„1. Нощният труд на морски лица под 18-годишна възраст е забранен. За целите на настоящата клауза понятието „нощ“ се определя в съответствие с националното законодателство и практика. Нощта обхваща период с продължителност най-малко девет часа, който започва не по-късно от полунощ и завършва не по-рано от 5,00 ч. сутринта.“

2. Изключение от стриктното придържане към ограничението за нощен труд може да бъде направено от компетентния орган, когато:

- а) това би попречило на ефективното обучение на съответните морски лица, в съответствие с установените програми и графици; или
- б) специфичното естество на задълженията или на призната програма за обучение изисква морските лица, обхванати от изключението, да изпълняват задължения през нощта и органът определя, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица, че работата няма да навреди на тяхното здраве или добро състояние.

3. Наемането на работа, ангажирането или работата на морски лица под осемнайсетгодишна възраст е забранено, когато е вероятно работата да изложи на опасност тяхното здраве или безопасност. Работата от такова естество се определя от националните законови или подзаконовни актове или от компетентния орган след консултация със съответните организации на корабособствениците и морските лица и в съответствие с приложимите международни стандарти.“

5. Клауза 13

Клауза 13, параграф 1, първо изречение се заменя със:

„1. Морските лица не работят на кораби, освен ако не е медицински удостоверено, че са годни да изпълняват своите задължения.

2. Изключения може да се допускат само според установеното в настоящото споразумение.
3. Компетентният орган изисква от морските лица, преди да започнат работа на кораб, да притежават валидно медицинско свидетелство, удостоверяващо, че са годни да изпълняват задълженията, които извършват на море.
4. За да се гарантира, че медицинските свидетелства отразяват действително здравословното състояние на морските лица с оглед на задълженията, които те предстои да изпълняват, компетентният орган, след консултация със съответните организации на корабособствениците и на морските лица и след отдаване на съответното внимание на приложимите международни насоки, определя естеството на медицинския преглед и свидетелството.
5. Настоящото споразумение не засяга изменената Международна конвенция за вахтената служба и нормите за подготовка и освидетелстване на моряците от 1978 г. („STCW“). Медицинските свидетелства, издадени в съответствие с изискванията на STCW, се приемат от компетентния орган за целите на параграфи 1 и 2 от настоящата клауза. Приемат се също така медицински свидетелства, отговарящи по същество на тези изисквания, в случай на морски лица, които не са обхванати от STCW.
6. Медицинското свидетелство се издава от практикуващ лекар със съответната квалификация или в случай на свидетелство, засягащо само зрението, от лице, което е признато от компетентния орган за квалифицирано да издаде такова свидетелство. Практикуващите лекари трябва да се ползват с пълна професионална независимост при упражняването на медицинската си преценка по време на процедурата за медицински преглед.
7. На морските лица, на които е отказано издаването на свидетелство или на които е наложено ограничение на способността за работа, особено по отношение на време, област на труд или търговска зона, се дава възможност да преминат допълнителен преглед при друг независим практикуващ лекар или при независим медицински арбитър.
8. Всяко медицинско свидетелство изрично удостоверява по-специално, че:
 - а) слухът и зрението на съответното морско лице, и цветоусещането, в случай че морското лице бъде наето за дейност, в която способността за работа може да бъде засегната от нарушено цветоусещане, са задоволителни; и
 - б) съответното морско лице не страда от никакви здравословни проблеми, които биха могли да се усложнят от служба в морето, да направят морското лице негодно за такава служба или да застрашат здравето на другите лица на борда.
9. Освен ако поради спецификата на задълженията, които ще изпълнява съответното морско лице, или поради изискванията на STCW, не се изисква по-кратък срок, то:
 - а) медицинското свидетелство важи за максимален срок от две години, освен ако морското лице е на възраст под осемнайсет години, в който случай максималният срок на валидност е една година;
 - б) свидетелството за цветоусещане е валидно за максимален срок от шест години.

10. В спешни случаи компетентният орган може да разреши на морското лице да работи без валидно медицинско свидетелство до следващото междинно пристанище, в което на морското лице може да бъде издадено медицинско свидетелство от квалифициран практикуващ лекар, при условие че:
- а) срокът на това разрешение не надвишава три месеца; и
 - б) съответното морско лице притежава медицинско свидетелство с изтекла валидност от скорошна дата.
11. Ако срокът на валидност на свидетелството изтече по време на плаване, свидетелството продължава да бъде в сила до следващото междинно пристанище, в което на морското лице може да бъде издадено медицинско свидетелство от квалифициран практикуващ лекар, при условие че срокът не надвишава три месеца.
12. Медицинските свидетелства за морски лица, работещи на кораби, които обичайно извършват международни плавания, трябва да бъдат представени най-малкото на английски език.“

Следващите изречения от клауза 13, параграф 1 и клауза 13, параграф 2 стават съответно параграфи 13—15.

6. Клауза 16:

Първото изречение се заменя със:

„Всяко морско лице има право на платен годишен отпуск. Годишният отпуск с право на заплащане се изчислява на базата на минимум от 2,5 календарни дни на месец труд и съответно пропорционално за непълните месеци.“
